

[Justitsministeren.]

og lignende samt sprængstoffer. Endvidere kræves tilladelse til indførsel af visse skarpe våben, slag- eller stødvåben og lignende. Det er endelig forbudt uden tilladelse fra politiet at forskafe sig, besidde eller bære våben af de nævnte arter.

Fra disse forbud er der visse undtagelser for mindre farlige våben. Overtrædelse af disse forbud straffes med bøde eller hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år.

Under henvisning til, at der i årene efter befrielsen er begået en del alvorlige forbrydelser under anvendelse af skydevåben, spørger det ærede medlem, om den gældende våbenlovgivning kan anses for tilfredsstillende. Svaret må efter min opfattelse blive bekræftende. Våbenloven er i første række en præventiv lov; den har ligesom f. eks. giftloven navnlig til opgave at sikre det offentlige en vis kontrol med, at farlige genstande og stoffer ikke vilkårligt vinder udbredelse i samfundet og derved lettere kan falde i hænderne på forbrydere. Værnet mod, at disse genstande eller stoffer faktisk anvendes til forbrydelser, må derimod ikke søges i selve våbenloven og giftloven, men i den almindelige straffelovs regler om drab, røveri, vold og tyveri, trusler o. s. v. F. eks. skærper straffelovens § 286 straffen for tyveri til fængsel i indtil 6 år, når tyveriet er begået „under medtagelse af våben eller andet farligt redskab“.

Det ærede medlem vil sikkert være enig i, at disse regler i almindelighed vil være tilstrækkelige overfor farlige forbrydere, der har gjort brug af skydevåben. Når der tages hensyn til, at våbenloven som sådan udelukkende er af præventiv betydning, opfylder den vist på tilfredsstillende måde de krav, som udfra disse begrænsede hensyn må stilles til den. Det er som nævnt kun mindre farlige våben m. v., som er unddraget politiets kontrol, og det er jo i almindelighed ikke disse våben, der anvendes til farlige forbrydelser.

Et helt andet spørgsmål, som det ærede medlem også har rejst, er, om våbenlovens gennemførelse i praksis kan anses for at være tilfredsstillende, om politiet gør nok for at bekæmpe de ulovlige våbenbesiddelser, og om de straffe, der idømmes for overtrædelser af våbenloven, er strenge nok. Spørgsmålet har navnlig betydning i forhold til de mange våbenerhvervelser, som fandt sted under og lige efter besættelsen.

I tiden fra juni 1945 til marts 1948 har justitsministeriet i samarbejde med krigs-

ministeriet foranlediget et meget betydeligt antal af besættelsestidens ukontrollerede våben enten afleveret eller inddraget under betryggende politimæssig kontrol. Men desværre er der grund til at antage, at de udfærdigede bestemmelser om aflevering eller registrering af våben ikke er efterkommet fuldtud, og at en del våben endnu er på urette hænder.

Fra politiets side bliver der gjort, hvad der kan gøres for at inddrage ulovlige våben, ligesom der bliver rejst tiltale i alle sager angående ulovlig våbenbesiddelse. Opgaven er imidlertid vanskelig, fordi de ulovlige forhold isoleret kun sjældent giver sig til kende udadtil, men politiet opdager jævnligt, når det i anden anledning undersøger en mands forhold, at han er i ulovlig besiddelse af et våben; som regel hidrører det fra besættelsestiden, enten fra modstandsbevægelsens eller den tyske værne magts beholdninger. Derimod er politiet endnu aldrig stødt på større illegale oplag af våben, hvilket måtte undre, såfremt sådanne oplag virkelig findes. Heller ikke er man stødt på indsmuglede våben i noget større omfang. De „stadige rygter“ om indsmugling af våben, som det ærede medlem omtalte, er naturligvis også kommet politiet for øre, og hvert enkelt rygte er blevet undersøgt, men hidtil har det altid vist sig, at rygterne var grundløse. Det er ikke min mening at ville sige, at jeg eller politiet kan garantere for, at illegale våbenoplæg overhovedet ikke findes, eller at indsmuglinger absolut ikke finder sted; en sådan garanti er det efter sagens natur umuligt at give. Men jeg kan sige, at ingen rygter og formodninger af mere konkret art, der hidtil har været fremme, har vist sig holdbare.

Om domstolenes praksis skal jeg bemærke, at straffen for overtrædelse af våbenloven alene i reglen er bøder fra ca. 30 til ca. 300 kr., og samtidig konfiskeres våbnet. Jeg skal ikke bestride, at denne praksis må forekomme temmelig mild, men skal dog henlede opmærksomheden på, at der jævnligt foreligger formildende omstændigheder i disse sager.

Ernst Christiansen: Jeg takker den højtærede justitsminister for svaret. Jeg forstår meget vel, at der i visse tilfælde anvendes en mild praksis, når det f. eks. drejer sig om modstandsfolk, der af pietetsgrunde har et våben, men jeg synes, det i så fald vil være rimeligt, at man gør noget for, at de modstandsfolk, der har haft våben og behandlet dem på ros-